

ע"פ 1979/09/16 - אהוד הלפרין נגד מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1979-09-16 הלפרין נ' מדינת ישראל 18 אוקטובר 2016

בפני כב' השופטים: י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]

כ' סעב, שופט

א' לוי, שופט

המערער:

אהוד הלפרין

ע"י ב"כ עו"ד שרית גולן שטיינברג (סניגוריה ציבורית)

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' מאיה הרטמן

פסק דין

1. לפנינו ערעור של המערער המופנה כנגד הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט יוסי טורס), אשר ניתנה ביום 1/5/16, בת.פ. 19263-05-14 ועל פיה הורשע המערער בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. נדגיש, כי אין בפנינו ערעור על גזר הדין.

2. המערער הובא לדין בגין אירוע שהתרחש ביום 22/5/13, ושבעקבותיו הוגש כתב אישום נגדו ובו נטען כי מר א ק - (להלן: "**המתלונן**"), המתין על המדרכה שברח' שימקין 29 בחיפה. לטענת המשיבה, ניגש המערער בשלב זה אל המתלונן והחל לגדפו. המתלונן סירב לעזוב את המקום ואז תקף אותו המערער בכך שסטר לו וכתוצאה מכך משקפי הראיה אותם הרכיב, נפלו ארצה. המתלונן הדף את המערער לאחור ואז האחרון תקף את הראשון שנית בחבטה לפניו. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו למתלונן חבלות של ממש - שריטות ושפשוף בגשר האף, כך טענה המשיבה.

3. המערער כפר בעובדות כתב האישום ובא כוחו טען כי המערער "**ניסה להגן על רכשו**". המערער שביקש רשות הדיבור הוסיף וטען כי משהמתלונן לא שעה לבקשתו שלא להיכנס לשטח הבית המשותף, היה "**מותר**" (למערער) **לסלק כל הפרעה**" ובאותו מעמד הוסיף גם את דבריו המתייחסים לאירוע - (ראו פרוטוקול מיום 1.2.15).

לאור כפירת הנאשם, שמע בית משפט קמא את ראיות הצדדים וסקר אותן בהרחבה במסגרת הכרעת הדין

ולאחר שבחן, הן את ראיות המשיבה והן את ראיות המערער, קבע באופן חד משמעי כי ראיות המשיבה מהימנות ומקובלות עליו ועדיפות בעיניו על פני עדויות המערער.

בית משפט קמא בהכרעת דינו התרשם מעדי המשיבה תוך שהוא קובע שמדובר ב - **"אנשים רציניים, אשר ניסו ככל הניתן לדייק בתיאור האירועים"** - (סעיף 22 להכרעת הדין). לעומת זאת, קבע כי עדות המערער **"לא הותירה ... רושם חיובי וגרסתו הייתה מתפתחת, באופן שהקשה על מתן אמון בה"**. עוד קבע בית משפט קמא כי העדים, הגב' סיגל סטאר ומר דב הרשקוביץ תמכו בגרסת המתלון. עדים אלו מסרו כי האירוע התרחש כאשר המערער עמד על מדרגות הכניסה לחצר והמתלון ניצב על המדרכה בסמוך. גם בעניין זה קבע בית משפט קמא, כי עדות עדים אלו **"מהימנה בעיניי ואני מאמצה במלואה"**.

4. בית משפט קמא נימק את עמדתו ביחס למהימנות עדים אלה (גב' סיגל סטאר ומר דב הרשקוביץ), בכך שציין, כי עדים אלו לא ידעו מה תהיה גרסת המערער במשטרה כשבאותו שלב, הנתון המתייחס למקום התרחשות האירוע היה חסר חשיבות. יותר מכך, הוסיף בית המשפט קמא, בחקירתם בבית המשפט לא נטען על ידי המערער כי הנתונים והפרטים המתייחסים למקום התרחשות האירוע לא נפקדו מהודעת העדים במשטרה. בעניין זה, בית משפט קמא ציין, כי הסנגור: **"לא שאל את סיגל ודב כל שאלה בנושא זה, (מקום התרחשות האירוע - ת.ה.), במסגרת החקירה הנגדית ולהימנעות זו יש משמעות רבה"**, תוך שהוא מפנה לע"פ 4609/14 **נתנאל צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1/3/15).

5. בית משפט קמא הפנה לעדות סיגל שהבחינה במערער מכה ראשון את המתלון, עת זה עמד על המדרכה והמערער על המדרגה בכניסה לבניין. בית משפט קמא הפנה לעדותו של דב שתיאר את התרחשות האירוע בצורה דומה. מעדויות אלו הסיק בית משפט קמא כי המכה הראשונה שנתן המערער למתלון **"העיפה"** את משקפיו תוך שהוא מפנה לגרסת המערער לפיה הודה **"שזו הייתה המכה היחידה"**.

6. בית משפט קמא קבע גם כי המערער הכה את המתלון מבלי שהופעלה מטעמו של האחרון כל אלימות. בית משפט קמא אף בחן את עדויותיהן של שתי הילדות - נוי (ת/3) ומעיין (ת/4) בהקשר לאופן השתלבותן מול כל הראיות האחרות, בהתאם להסכמה הדיונית שהתגבשה בין הצדדים. מראיות אלו, שנתקבלו כראיות לאמיתות תוכן, עולה, העדות הללו ראו את המערער מכה את המתלון; חרף זאת, קבע בית משפט קמא בסע' 33 להכרעת דינו כי הוא לא יראה בעדויות אלה כתומכות בגרסת המאשימה; בהמשך אף קבע כי **"קשה לבסס מסקנות ברורות על בסיסן למרות ההסכמה בדבר מהימנות העדות"**. זאת ועוד, בסעיף 34 להכרעת הדין ציין בית משפט קמא כי הוא לא התעלם מסכסוך השכנים בבניין בו מתגורר המערער ובעיקר כאשר בחן את עדויות עדי המשיבה ובשל כך הוא נקט - **"בזהירות הנדרשת ומתוך נקודת מוצא שקיים סכסוך בין הנפשות המעורבות"**.

7. בית משפט קמא גם קבע בהכרעת דינו כי גרסת המערער הייתה גרסה מתפתחת ובלתי אמינה, תוך

שהוא מפרט את נימוקיו החל מסעיף 35 ואילך להכרעת הדין בה הפנה להודעות המערער (ת/10, ת/15) וגרסתו בבית המשפט שבה טען שהוא "לא ראה איש במקום בעת שהמתלון דחף אותו והוא (המערער) סטר לו (בעמ' 27) (לפרוטוקול) שו' 6" - (סעיף 37 להכרעת הדין).

עוד ציין בית משפט קמא כי גם תשובתו של המערער לאישום לא הזכירה כלל טענה להגנה עצמית קלאסית וכי גרסתו של המערער "אינה מזכירה כלל אלימות מצדו של המתלון, אלא כעס מצדו של הנאשם (המערער) על כך שהמתלון סירב להזיז את רכבו החוסם ותגובה אלימה של הנאשם (המערער) שמטרתה מניעת כניסתו של המתלון לשטח הבניין המשותף".

בית משפט קמא סבר כי גרסתו זו של המערער אשר "עמד על 'זכותו' למסור אותה בעצמו, הגם שהיה מיוצג, פוגעת מאוד ביכולת ליתן אמון בגרסה שהוצגה במשפט, וזאת על רקע האמון ... בגרסת עדי המאשימה - (המשיבה)" - (סעיף 39 להכרעת הדין).

8. בימ"ש קמא קיבל את גרסת עדי המשיבה, וקבע כממצא עובדתי שהמערער סטר למתלון, בתגובה המתלון הדף אותו ואז היכה אותו המערער שוב בחוזקה בפניו ולאחר מכן המתלון דחף שוב את המערער אשר נפל ארצה. עוד קבע בימ"ש קמא כי עדותו של המערער היתה בלתי מהימנה וגרסתו אינה אפשרית.

9. בסופו של יום הרשיע בימ"ש קמא את המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום והטיל עליו 4 חודשי מאסר מותנה למשך שנתיים, קנס בסך 2000 ₪ ופיצוי למתלון בסך 5000 ₪.

המערער לא השלים עם הרשעתו ומלין על כך בפניו.

טענות הצדדים:

10. בהודעת הערעור שהגיש המערער בעצמו, הוא חזר וטען בפניו כי האשמה כולה רובצת לפתחו של המתלון אשר חסם את מכוניתו והפריע לו בדרכו.

11. לשיטתו של המערער, ישנן סתירות מהותיות פנימיות בעדות המתלון, כאשר עדויותיהם של דב הרשקוביץ וסיגל סטאר מוכיחות זאת.

12. לטענת המערער, המכה הראשונה לא היתה כאשר המתלון היה מחוץ לחצר, אלא לאחר שנכנס לתוכה. המערער לא קפץ על המתלון, אלא דווקא המתלון היה זה שהתקדם לכוון המערער, נכנס

וחדר לחצר הבית המשותף.

13. עוד טען המערער כי המתלונן עיכב אותו שלא כדין, משחנה שלא כדין, הרים עליו את קולו, קילל אותו, דחף אותו, הפיל אותו לארץ וכתוצאה מזה נגרמו למערער חבלות של ממש, המלוות בתיעוד רפואי.

14. ב"כ המערער חזרה על טיעוני המערער וסברה כי במקרה דנן נפלו טעויות מהותיות המצדיקות התערבות ערכאת הערעור. לטענתה בימ"ש קמא התעלם מכך שהאירוע אכן אירוע בשביל על המדרגות המובילות לבניין ולא במדרכה.

עוד טענה הסניגורית המלומדת כי בימ"ש קמא התעלם מכך שעדותו של המתלונן מלאה שקרים וסתירות.

15. מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

המשיבה סבורה כי הכרעת הדין של בימ"ש קמא מבוססת, מנומקת ונשענת על התרשמות בלתי אמצעית משורה של עדים עם קביעות מהימנות לאורך כל הכרעת הדין וכי המקרה דנן אינו נמנה עם אחד החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור.

לטענת המשיבה אין כלל סתירה בין העדים וצינה כי בימ"ש קמא גם לא התרשם מעדות המערער בפניו וקבע כי המדובר בעדות מלאה סתירות ומתפתחת.

16. אשר על כן, ועל יסוד האמור לעיל, ביקש המערער לקבל את הערער ולבטל את ההרשעה, מחד גיסא ומאידך גיסא ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה:

17. לאחר שעיינו בהכרעת הדין, בראיות שהוגשו בבימ"ש קמא, בהודעת הערעור, בפרוטוקול הדיון בפני בימ"ש קמא, ושמענו את טענות הצדדים (כולל הטיעון של המערער עצמו), אנו מחליטים לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

18. כאמור, בפני בימ"ש קמא העידה המשיבה את המתלונן, שני עדי ראיה ושוטרים ומטעם המערער העיד

המערער עצמו; הצדדים הסכימו על הגשת אמרותיהן של שתי קטינות שנכחו באירוע תוך וויתור על חקירתן הנגדית.

19. בימ"ש קמא סקר את העדויות ומצא שיש בראיות שהוגשו בפניו כדי להוכיח אותן עובדות נטענות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

קביעות בימ"ש קמא מבוססות על התרשמותו הבלתי אמצעית מעדים שהעידו לפניו. כידוע, בקביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות אין זו כדרכה של ערכאת הערעור להתערב, למעט במקרים החריגים שהוזכרו בפסיקה וכאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה של הערכאה הדיונית ובקביעותיה.

ראו לעניין זה: ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 780, 769 (1999); ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 234, 225 (1983); ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבע נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11), רע"פ 6867/11 **בהיל ג'בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) עמ' 918, ע"פ 5385/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל**, (נתן ביום 18.5.06) וע"פ 2103/07 **אביהו הורוביץ נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.8.08).

20. הלכה זו ישימה וחשיבותה רבה יותר, שעה שמדובר בממצאים עובדתיים שנקבעו בהתבסס על המהימנות אותה ייחסה הערכאה הדיונית לעדים שהעידו בפניה, כפי שקובע סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א - 1971, בהא לישנא:

"ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

21. עוד יפים לענייננו דבריו של כב' השופט י. עמית בע"פ 10477/08 **טימור פיזולאיב נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 25.1.10), שם אמר:

"בראשית דברינו נזכיר כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעות עובדה ובמצאי המהימנות של הערכאה הדיונית, שכן בידי הערכאה הדיונית הופקדה מלאכת ההתרשמות מהנאשם ומהעדים ומכאן היתרון שיש לה על פני ערכאת הערעור ... כלל אי ההתערבות אינו כלל הרמטי, ויש לו חריגים שונים. כך, כאשר בהתייחסותה לראיות שבאו לפניה נתפסה הערכאה הראשונה לכלל טעות בולטת לעין; כאשר הערכאה הדיונית לא שמה ליבה לפרטים מהותיים בחומר הראיות; התעלמה מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל או שיש סתירה בולטת בין הגרסה העובדתית עליה השתיתה את הכרעת דינה לבין יתר הראיות; כאשר ממצאיה של הערכאה הראשונה וקביעותיה מתבססים על שיקולים

שבהגיון או על סבירותה של העדות ביחס למכלול הראיות; כאשר הקביעות העובדתיות מתבססות על ראיות חפציות או ראיות שבכתב. גם המסקנות שהסיקה הערכאה המבררת, להבדיל מקביעת העובדות עצמן, חשופות לביקורתה של ערכאת הערעור..." (שם, בפיסקה 13).

22. בלכתנו עפ"י ההלכה דנן, לא מצאנו ממש בטענות המערער כנגד הכרעת הדין, שכן אין כאן הצדקה לסטייה מן הכלל הנקוט בידי בית המשפט שלרעור, שלא להתערב בממצאיה העובדתיים, או בקביעות המהימנות של הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות מיוחדות, או כאשר הגרסה העובדתית שהתקבלה על דעת הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת.

הכרעת דינו של בית משפט קמא מושתתת, רובה ככולה, על ממצאים עובדתיים ועל קביעות מהימנות ביחס לעדויות שנשמעו בפניו. עיקר טענותיו של המערער עניינן בהשגות על קביעות עובדתיות של בית המשפט קמא ועל ממצאי מהימנות, אך לא עלה בידו להראות כי בענייננו מתקיים החריג המצדיק התערבותנו.

23. בימ"ש קמא אף בחן "בזהירות הנדרשת" את גרסת המערער ובמיוחד על רקע סכסוך השכנים בבניין, אך בסופו של יום קבע כי עדותו של המערער הייתה בלתי מהימנה בעיניו וגרסתו אינו אפשרית ואין בה אפילו להקים ולו באופן קלוש ספק סביר בגרסת המאשימה.

24. אף שהמערער הצביע על סתירות מסוימות בעדויותיהם של העדים עמם הוא מסוכסך עקב יחסי שכנות בלתי תקינים, הרי שטענות אלו בעיקרן הוצגו בפני בימ"ש קמא, ובית המשפט הנכבד קמא היה בהחלט ער להן; וממצאיו נקבעו, כאמור, בשים לב אליהן.

25. סופו של דבר, מקובלת עלינו המסקנה אליה הגיע בית משפט קמא והמבוססת על התשתית הראייתית שהונחה בפניו ולפיה, המערער סטר למתלון, בתגובה המתלון הדף אותו ואז היכה אותו המערער שוב בחוזקה בפניו. לאחר מכן המתלון דחף שוב את המערער אשר נפל ארצה. המדובר בהכרעה עובדתית המבוססת על שראו וקלטו חושי העדים שהיו מהימנים בעיני בימ"ש קמא ועדותם הייתה מהימנה בעיניו. גם במישור המשפטי לא מצאנו כל ממש בטענת המערער כי קמה לו הגנה עצמית או סייג אחר לאחריותו הפלילית כנטען מפיו בערעור. קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא משמיטות לחלוטין את הקרקע מתחת לטענות הללו כמפורט לעיל ובהכרעת דינה של הערכאה הראשונה.

26. על יסוד כל האמור לעיל, מסקנתנו היא שיש לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ואנו מורים כך.

27. **בהתאם להסכמת הצדדים, פסה"ד יישלח אליהם ע"י המזכירות בדואר רשום עם אישור מסירה.**

ניתן היום, ט"ז תשרי תשע"ז, 18 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]